

POLGÁR INFO

Mács József: A rossz folyamatot megállítani sohasem késő, és sohasem reménytelen

Dátum: 2009. March 16. Monday, 14:30

Rovat: Publicisztika

Március 1848/49-e után, a bukás okozta levertséget és kiábrándultságot kiheverve, az Arad és sok másfelől terjengő vérszagot elfeledve a történelme során annyi tragédiát megélt magyar lassan emelgetni kezdte a fejét, mint az a sok-sok Lech mezei csatában elesett hős, akik félholt állapotukban is megemelték fejüket, amikor kivégezése előtti utolsó kívánságként dicsőséges Lehel vezérük még egyszer belefújt a kürtjébe. S a kürtszó ma is üzenetet továbbít nekünk fejünk felemelésére, gerincünk kiegyenesítésére, akik csak a Kárpát-medencében tizenöt millióan élünk, az egész világot is beleértve pedig talán húszmilliónál is többen.

De mi volt, vagy mi lehet az akkor elesettek üzenetének a mi is levonható tanulsága? Erre keressük a választ tudósokkal, írókkal, a szellem embereinek legnagyobbjaival, akik arra a legtermészetesebb következtetésre jutnak: ahhoz, hogy éljünk, táplálkoznunk kell. Ahhoz, hogy magyarságunkban megmaradjunk, jó és nemzeti érzést erősítő szellemi táplálékot kell magunkhoz venni. Ezt történetesen magyar költészetünk kiválóságai már március 15-e előtt is tudták, s a vereség után is teljesen egyértelműen legnagyobb költőink nyújtották nekünk. Kezdem mindjárt a sort Arany Jánossal, aki talán legbölcsebb gondolatát foglalta ars poeticájába: ha a nép uralkodni fog a költészetben, közel áll ahhoz, hogy a politikában is uralkodjék. Folytatom Petőfi Sándorral, a negyvennyolcas március ifjak egyik vezéralakjával, aki nagy elődje elgondolásához igazodva a népet emelte feledhetetlenül költészetébe, s befejezhetem Vörösmarty Mihállyal, akinek a Szózatot köszönheti magyar nemzetünk, Lehel kürtjének az újabb megfűvőjével, akinek a hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar-jának a leírásával már nem félholtak emelik fel a fejüket, hanem élők húzzák ki derekukat a maguk megbecsülte magyar önérzetükben, büszkén vallott magyarságukban. S az említett nagy nevek vonulatához sorolom nem merészen, hanem a lehető legnagyobb természetességgel Balog-völgyünk később született nagyon nagy fiát, Pósa Lajost, Nemesradnót büszkeségét, akinél közvetlenebbül a történelmi Magyarország kisiskolásait versben, mesében senki nem tudta hatásosabban megszólítani, mint ő. A gyermeklélek ismeretében mind a mai napig ízig-vérig gömöri Pósa Lajosunkat sem előtte, sem utána soha senki nem múlta felül. Akik az ő versein és az ő meséin nőttek fel, felnőtt emberként jó magyar hazafiakká váltak, s fenntartói, továbbéltetői lettek a nemzetünket több mint ezer éve megtartó családi és nemzeti érzésnek. Magyarországit verseinek nemes egyszerűségével Tündérországnak láttatta, amelyben jó volt élni, jó volt magyarnak illetve honszeretőnek lenni. Az ő felbecsülhetetlen értékű munkájához kapcsolható az a máig fölülmúlhatatlan nemes következmény is, hogy azok a gyenge magyar tartású, a budapesti német iskolát véltél biztosítottak, a Pósa versek hatására több mint harmincezer gyermeket írtak át magyar szüleik a magyar iskolákba. Lehetne-e manapság vágyottabb kívánságunk annál, hogy az elszakított területeken Pósa Lajos szellemiségű költőkből legyen szükségszerűen nagyon sok, hogy megálljon és visszafordíthatóvá váljon a szlovákiai magyar szülők megtévesztése, hogy ne ismétlődjön illetve folytatódjon számomra szomorú és érthetetlen következményként, hogy a szlovákiai magyar szülő évről évre gyermekével a szlovák iskolák létszámát gyarapítja, a magáét meg elsorvasztja! Hogy magyar gyermek és magyar

szülő ne kényszerüljön esténként más-más televíziós műsor nézésére, hogy a szlovák iskolába járó magyar gyermek a részletes magyar történelemismeret hiányában ne azt a hazugságot tanulja indító mondatként a szlovák történelemkönyvből, hogy a mi szláv őseink, hogy a magyar gyerek felnőtté válva ne küszködjön a hovatartozás tudat zavarával, hogy ő még magyar vagy már szlovák? És főleg másnyelvű iskolába kényszerítetten ne legyen nagyobb szlovák a született szlováknál. Vissza március idusához, előzményéhez és az azt követő időkhöz! A magyar nemzet legjobbjai mindig tudták, hogy a magyarságot csak a magyar érzület állandó erősítésével lehet fenntartani. S a világ legtermészetesebb dolgának tekintették, hogy megvallották saját magyarságukat. Mint ahogy Petőfi tette Magyar vagyok című versében: Magyar vagyok. / Legszebb ország hazám/ Az öt világrész nagy területén. Vagy ahogy a leginkább Petőfi versein nevelkedő, szeretett Pósa Lajosunk vallotta meg ugyanolyan című költeményében: Magyar vagyok, magyar, magyarnak születtem, / Magyar nótát dalolt a dajka felettem, / Magyarul tanított imádkozni anyám / És szeretni téged, gyönyörű szép hazám! Hol vagytok ti, keresett dajkák, édesanyák, akik a szívünk szerinti nótát, dalt már nem énekelitek tovább gyermekeitekkel, akik elfelejtették a rimaszombati születésű papköltő Tompa Mihály A madár fiaihoz című örök értéket hordozó versének azt a két sorát: Más berekben másképp szól az ének, / Ott nem értik a ti nyelvetek? ... Március idusát ünnepelni jöttünk össze még mindig heves magyar szívdobogással, de a szintén figyelmeztető mint kéve széthull nemzetünk látásának az aggodalmával is. Abban higgyünk, és tegyünk is érte, hogy változni, változtatni, a rossz folyamatot megállítani sohasem késő, és sohasem reménytelen. Mostani március 15-ére emlékezésünknek ez legyen a megjegyzésére legérdekesebb tanulsága!

Elhangzott Bátkában, az 1848/49-es forradalom kitörésének emléknapján rendezett megemlékezésen.

Mács József

Balogvölgyi Polgár Info - <http://www.balogvolgy.polgarinfo.hu/>

A cikk tulajdonosa: Balogvölgyi Polgár Info

<http://www.balogvolgy.polgarinfo.hu>

A cikk webcíme:

<http://www.balogvolgy.polgarinfo.hu/modules.php?name=News&file=article&sid=929>